

מבין משאבים | 2328 | כ"ה באייר תשפ"ו | 12 במאי 2026

עדי (תמר) בבאי ז"ל

י"ב באייר תש"ד - ז' בניסן תשפ"ו

5.5.1944-25.3.2026

יהי זכרה ברוך

העלון מוקדש לזכרה של חברתנו היקרה עדי (תמר) בבאי ז"ל

מה בעלון:

- 3..... סיפורה של עדי בבאי
- 5..... הברקוד לסרט של עדי
- 6..... בדרכי שלי/ פול אנקה
- 7..... הספד - יפה סלוצקר אחות של עדי
- 8..... אמא - יותם בבאי
- 9..... אמא שלי - אפרת שרעבי
- 10..... אמא יקרה שלי - בשמת בריימוק
- 11..... אימוש- גינת רוגל
- 12..... במלאות 30 ללכתה של אמי - דותן בבאי
- 14..... הספד לסבתא עדי - הנכדים
- 15..... מילים לסבתא - הנכד עמרי בבאי
- 16..... לסבתא עדי - הנכדה נועם שרעבי
- 17..... עדי יקרה - מזליקה סוויד
- 18..... הספד - דרל אגנל
- 19..... עדי בבאי - אילן בן טל
- 19..... עדי אשר הכרתי - טובה אבריאל
- 20..... ידידתי עדי - מרגלית סיקרון
- 20..... עדי- ורד נורי
- 21..... זכרונות ילדות - יעל זיו
- 21..... תודה ממשפחת בבאי
- 22..... הבית שלי - עדי בבאי
- 23..... ידי הזהב של אמא עדי
- 24..... אושר/ עוזי חיטמן
- 25..... סימן - אפרת שרעבי

מירושלים לגן עדן - סיפורה של עדי בבאי

(אמא כתבה אותו כבר בשנת 2021 והפקידה למשמורת, לקריאה בהלוויתה)

נולדתי בשנת 1944 בקיבוץ קרית ענבים ושמי בישראל תמר על שם תמה סבתי, אם אמי. מכיוון שאמא שלי לא הסכימה עם הלינה המשותפת, עברנו לירושלים, לשכונת כרם אברהם. בשנת 1951, למדתי בבית ספר עממי "למל".

כשהייתי בת 17, בעת לימודי בתיכון המקצועי "סליסברג", הגיעו לבית הספר משולם ורמי חברי קבוץ משאבי שדה כשהם מסתובבים בכל בתי הספר התיכוניים ומנסים לגייס תלמידים לרעיון הקיבוץ. הם הצליחו לגייס 20 חברה, ביניהם אני ויעל זיו. כך הגעתי לקיבוץ. תחילה, עבדתי בלול יחד עם חנה'לה, אולם הרצון שלי היה לעבוד בשדה.

נלחמתי בסדרן העבודה עד שלבסוף הצלחתי וכך הגעתי לעבוד בשלחין עם חגי, אמציה ואורי זיו. העברנו קווי השקיה בגידולי הבוטנים ותפוחי האדמה. מויש'לה שהיה מרכז המשק, קרא לי לשיחה, בה אסר עלי לנסוע בלילות כדי לפתוח את ההשקיה בגידולי השדה שהיו ליד "ביר- עסלוג" וגם קרוב לקבוץ. גם בהחלטה זו נאבקתי עד שנעתר.

בשנת 1962 התגייסתי לנח"ל יחד עם גרעין "רותם" שהתגבש מבני רמת גן, בני ברק, גבעתיים ועוד. במסגרת שירות הנחל היינו בקציעות ובסך הכל שירתתי בצבא שנה אחת. בבאי, שהיה מדריך הגרעין שלנו, כבש את ליבי. היינו חברים ובאוגוסט 1963 התחתנו. בבאי, יצא ללמוד הוראה באורנים 1964-1967. בשנים אלו ילדתי ילדים, שנה אחר שנה -הראשון יותם, שנה אחריו אפרת, שנתיים לאחר מכן בשמת ובתקופה זו טיפלתי בילדים לבד. למזלי, ההורים של זהבה קלעי, אברהם ורחל אבני ז"ל, חיו בקבוץ והיו כמו סבא וסבתא של יותם. עזרו לי בשעות הילדים לשחק עם יותם, כדי שאתפנה לטפל באפרת. רק לאחר שבע שנים, בשנת 1974, נולדה גינת ושנתיים אחריה דותן.

חוזרת לנושא העבודה - בשנת 1966 הייתי אקונומיט. ניהלתי את שרותי המזון, תפקיד שכלל הזמנת פרודוקטים שוטפת ואחריות לתפקוד חדר האוכל שסיפק לקהילה שלוש ארוחות ביום. בהמשך, בתקופה שהייתה רצופה בלילות עבדתי במחסן הבגדים.

לא רציתי לעבוד עם ילדים, אבל המציאות הייתה אחרת, כך שבשנת 1967 קיבלתי קבוצת תינוקות וליוויתי אותם עד הגן. לאחר מכן עבדתי כמטפלת עם כיתת "תמר" אותם ליוויתי בכיתות א'-ב' וגם בכיתה ח'.

לאחר תקופה ארוכה שהמועדון לחבר היה שומם ובשיחת חברים הודגש הצורך לחדש את פעילותו למפגשי חברים עם כיבוד ועיון בעיתוני מדע, בידור ואקטואליה. שיפצו את המועדון, רכשו ריהוט חדש ונבחרתי **לאם הבית**. דאגתי לאספקה רציפה של עיתונים יומיים שבועונים וירחונים, בעברית ובלועזית. המועדון היה פתוח בערבים ושבתות וזכה לביקור רב משתתפים.

בין כל התפקידים שמילאתי הייתי גם **מחסנאית לבגדי ילדים**, החלפתי את שולה ברוך. בתקופה זו, קידמתי את החידוש המהפכני - "הטיטולים", בכך הסתיימה לה תקופת חיתולי הבד. בנוסף, רכשנו את "הפראס" - מגהץ קיטור גדול שמגהץ סדינים ועוד.

ב- 1985 נבחרתי לתפקיד **מרכזת עבודה**, היום תפקיד זה נקרא "משאבי אנוש". לצדי עבד אשר פרחי, כסדרן עבודה (היינו צוות לעניין!), ירשתי מקודמי, משבר רציני במערכת החינוך. לא היו מטפלות ומוסדות הקבוץ לא הסכימו להביא מטפלות שכירות. אחרי עבודה מאומצת וזמן שלקח, מערכת החינוך התאוששה.

בשנות ה-90 התגייסתי לפעילות ציבורית וגויסתי לעבוד ב"שילוב האזורי". **ההסתדרות, נעמ"ת והתנועה הקיבוצית** החליטו ליצור קהילה משותפת, הפועלת יחד, קיבוצים ערים, מושבים ועיירות פיתוח. עבדתי מול מזכירי מועצות פועלים, מזכירות נעמ"ת וראשי מועצות אזוריות. ארגנו ערבי תרבות לכל הקהילה, הבאנו זמרים, פוליטיקאים והרצאות שונות. לטובת הפעילות קיבלתי רכב מהתק"מ והייתי הראשונה מנשות הקבוץ, שקיבלה רכב צמוד. ליוויתי שלושה מושבים באזור הנגב - ברוש תדהר ותאשור. במסגרת עבודתי בשילוב האזורי, הומלצתי על ידי נעמ"ת וקיבלתי עיטור "**עובדת מצטיינת**" מטעם עיתון "דיעות-אחרונות".

עבדתי 10 שנים בהנהלת חשבונות, בהזנת **רישומי עבודה למחשב**. הפקתי דוחות לחברים ולענפים על ימי חופש שצברו.

במשך שנה **למדתי צורפות** ב"אומנית" ביפו - עבודה בכסף וזהב. המשק אישר לי הקמת בית מלאכה קטן, כולל רכישת ציוד וכלי עבודה ליצירת תכשיטים. במשך שנים **יצרתי ומכרתי תכשיטים** להם היה ביקוש רב.

ב-1993 נפרדתי מבעלי יוסי בבאי, אבי ילדי, לאחר 30 שנות נישואין. לאחר משבר אישי והתייעצות, החלפתי את שמי מתמי לעדי.

הייתי מרכזת ועדת בנים. זו הייתה תחילתה של תקופה בה הבנים ביקשו לצאת וללמוד באקדמיה. ועדת-בנים הוציאה תקנון איך ניתן לעזור לבנים במימון הלימודים.

נבחרתי להיות **חברת מזכירות** במשך 3 שנים. במהלך תקופה זו נתבקשתי למלא את תפקיד **"מזכיר הקיבוץ"** לתקופה של שלושה חודשים. עשיתי זאת. דאגתי לשקיפות והוצאתי דוחות שבועיים על פעילות המזכירות ועל הנעשה בקיבוץ.

היום אני מחבקת וגאה במשפחתי הענפה, בנות בנים כלות וחתנים נכדות ונכדים.
גאה - ממש שבט.

עדי בבאי

מצורף QR לסרט שעשינו עם אמא.

עדי בבאי - סיפור חיים - והיגדת לבנך - החיים כילדה בקרית ענבים, המעבר לירושלים והחיים במשאבי שדה, מקום המהווה גן עדן עבורה. סיפורה של אישה פורצת דרך, סיפורה של תקופה, סיפורה של משפחה דרך העיניים של אמא עדי.

מתוך הצילומים לסרט

בדרכי שלי/ פול אנקה

הנה, הסוף קרוב,
הזמן חולף לו עם הרוח.
רעי, לכם אומר,
בלי בושה - הכל פתוח.
חיי היו יפים,
מדבריות רבות עברתי.
אבל, בדרכי שלי, תמיד הלכתי!

לא פעם, את נפשי
ללא סיבה, נשאה הרוח.
בניתי ארמונות
על יסודות בלי שום ביטוח.
אוצרות זהב נוצץ
באשפתות אני חיפשתי.
אבל, בדרכי שלי, תמיד הלכתי!

היו זמנים, כן ידידי,
בהם טרפתי עד בלי די.
וכשגבר בי הספק
זעקתי בגרון חונק.
אבל גם אז, בדרכי שלי, תמיד הלכתי!

אהבתי סתם לצחוק,
היו ימים שגם בכיתי.
ועכשיו, כשהכל נגמר
אני יודע, שרק זכיתי.
עשיתי דרך ארוכה,
בה גם נפלתי ושוב קמתי
אבל, בדרכי שלי, תמיד הלכתי!

כי מה יש לו, לבן אדם,
רק את עצמו, וזה לא סתם
לומר את מה שבליבו
גם אם כולם תמיד נגדו.
לכן, אני, בדרכי שלי, תמיד הלכתי!
כן, בדרכי שלי, תמיד הלכתי.

אחותי איננה.

אני מתבוננת לאחור, מוצפת זיכרונות וחושבת על דברים שכל כך ייחדו את עדי.

היא הייתה הדבק של המשפחה המורחבת לבית מרגלית. היא זו שקשרה את הקשרים ושזרה את האירועים המחברים בין כל ענפי המשפחה, ללא ליאות וללא ייאוש למרות הקשיים שבדרך.

עדי טיפלה בהורים במסירות ובחום ונתנה להם מקום בביתה ובחייה ואני יודעת שזה לא היה פשוט. היא טיפלה באופן מעורר הערצה בדודה חנה שכל כך אהבנו עד יומה האחרון, היא הצליחה כאחות אם וסבתא מסורה מאין כמוה והוכיחה שמי שזקוק לעזרתה לא יתאכזב.

היא ספגה את החריצות היושר וההגינות שראינו בבית ומימשה אותם לאורך השנים. בשנה האחרונה בשיחות שניהלנו הידגישה כמה החיים בקיבוץ מיטיבים עימה. המסגרת המחבקת, החברים, הביטחון הכללי והכלכלי והבית הפרטי בו הייתה מוקפת בכל הדברים שאהבה.

כמה עצוב שכל זה נקטע באחת!
בור גדול נפער ואת החסר יהיה בלתי אפשרי למלא.

מתגעגעת וחסרה
אחותך האוהבת יפה

עדי עם האח יחזקאל ז"ל והאחות יפה

אמא,

לאורך שנות ילדותנו, שעות התא המשפחתי היו קודש. לצידן, בעוד אבא היה עסוק בעשייה קהילתית, היית את הציר סביבו סבב התא המשפחתי שלנו.

אבא עם התמונות, עם התפקידים שעשה, ואפילו באסיפות הקיבוץ - כנביא העומד בשער. ואת, אמא, כמו קרחון שרואים ממנו רק את חלקו הקטן, היית מרכז הכובד של התא המשפחתי שלנו. הבסיס הענק והחזק שאיפשר לכל זה להתרחש.

כפי שאמרת, in your way, בעוד היה הוא שר החוץ, את היית ראשת הממשלה ושאר השרים, תוך שאת טווה את הקורים והמעגלים שהם אנחנו. שהם משפחת בבאי.

את הקשרים בין האחים ואחר כך המעגלים עם הנכדים. את הקשרים עם המשפחה המורחבת. את העשייה שלך, הן מחוץ לקיבוץ והן בתוכו - עם הדייקנות והרצון לסדר. עם שקיפות שמאפשרת לכולם לראות ולהבין ועם לב ענק שמחבר בין העשייה לאנשים.

הרבה ממי ומה שאני, נעוץ בדברים שלמדתי ממך.

לימדת אותי לראות את האנשים כפי שהם. מבלי לשפוט, מבלי לבקר. פשוט לקבל. לימדת אותי לראות את הטוב ולחשוב על הטוב. לימדת אותי להיות אופטימי לימדת אותי לאהוב.

תודה לך
אוהב, יותם

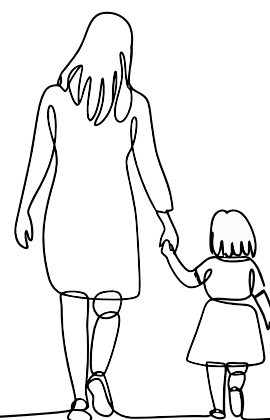
אמא שלי

הכל קרה כל כך מהר תפס אותנו לא מוכנים כאילו שאפשר בכלל להיות מוכנים.

אמא
יתמות זו מילה גדולה
להמון רגשות חסרים
ליניקה ממך
להשראה שלך
לחיבוק איתך
לתובנות
לדאגה
למסירות
להיותנו משפחה
לנוכחות
למשמעות
לכל מה שהיית עבורנו
לכל מה שאת
לכל מה
שנזכור
לעד

**אוהבת אותך לתמיד
אפרת**

אמא יקרה שלי

נעלמת מחיינו באופן פתאומי ומהיר, ללא שום הכנה הדרגתית, אך אפשר לומר, שנפרדת מאיתנו בדרך "אלגנטית ואצילה". ביום הקריטי, כשבחרת לחזור הביתה מבית החולים, לא העלנו בדעתנו, שהבחירה שלך תהיה מוחלטת וסופית! ואולי ידעת, שזוהי דרך האחרונה.

וכפי שהיית צדיקה בחייך, החיים היו צדיקים כלפיך. לא סבלת, ועל כך אנחנו מתנחמים. לא איבדת איכות חיים. לא איבדת צלם אנוש. נזכור אותך כמו שאת, חיונית ולבבית.

אימוש, למרות המרחק הפיזי בינינו, הייתי מרגישה אותך יום יום, נהגנו לדבר לעיתים פעמיים ביום. השיחות איתך יחסרו לי מאד.

מי ישאל אותי בכל יום, "סיימת לרוץ את משימות היום?" (ודאי שלא! 😊)
מי יגיד לי - "בת שלי, תנוחי קצת."
ולמי אשיב בכל יום, תשובה "פולנית": אנוח ב ... 😊

אז עכשיו את נחה ב....
ותחסרי לי המון.

זה נדוש לומר שהיית האמא הכי טובה בעולם, אבל זו אמת לאמיתה, ולא באמת מעניין אותי, שהמונח שרוי בפי כל. אהבת את כולנו שווה בשווה, נתת לנו יחס אחיד. לזכותך ולזכות אבא יאמר, שגדלנו ללא קנאת אחים ואנחנו אוהבים אחד את השני אהבת נפש ו"הצליח" לכם.

היה לך פתרון יצירתי לכל "תקלה", קרע בבגד, נתק במכשיר, חור בגרב, צמיד שנשחק, סוגר שהתבגר, רוכסן שאיבד שן, לולאה שהתחמקה. לכל תרחיש, היתה לך תשובה. סמכנו עליך שתמיד תעשי זאת על הצד הטוב ביותר.

לאחרונה בשיחותינו, היית מאבדת סבלנות מהר וחותרת את השיחה, ומיד לאחר מכן, היית מתקשרת להתנצל שמהרת לחתוך, ושסבלנותך לא מה שהיתה פעם. תמיד הבנתי אותך.

יומיים לפני שעצמת עיניים, קיימנו שיחת וידאו ווטצאפ, מילאנו תשחץ יחד (תחביב שאהבת כל כך), ובאופן מפתיע הייתה לך את כל הסבלנות שבעולם. השיחה נמשכה שעתיים שלמות וזה היה ממש כייף שהפעם לא "חתכת" מהר (בדיעבד הבנתי, שהתחלת לשקוע בעולם משלך.. ופעם ראשונה, שלא מיהרת ל-Doing הבא שלך)

אמא אהובה, נוחי על משכבך בשלום, תסתכלי עלינו מלמעלה, בגאווה, על משפחה שהקמת וטיפחת למופת! (החברים יעידו) 😊

**אוהבת אותך עד השמיים ובחזרה.
בתך, בשמת**

אימוש

לפני מספר חודשים ליוויתי את אמא שלי לבדיקה בסורוקה ופשוט נפעמתי, ראיתי איך אמא צועדת במסדרון, אומרת שלום לכל האחיות, מחייכת אליהן ואיך כולן עוצרות לשאול לשלומה.

"את יודעת שאם תלחצי על ה-3 נקודות בהודעת הווצאפ ששלחת, תוכלי לערוך אותה תוך 10 דקות?" את שאלת את ד"ר מירי, כשאנחנו יושבות מולה. ד"ר מירי המדהימה והאהובה, שזכינו בה, אמרה לך: "לא ידעתי, מאיפה את מכירה את כל השיטות הקטנות?" ואת חייכת וענית "אני אוהבת ללמוד ולחקור"

ואני כולי, התמלאתי נחת ואהבה גדולה, הסתכלתי עלייך, מודה על הזכות לעצור הכול ליום אחד ופשוט להיות איתך, לראות איך את, אמא שלי הגיבורה, שבשבילך זה היה יום ארוך במיוחד, כובשת את כולם במאור פנייך.

אנחנו יושבות יחד בין בדיקה לבדיקה ואת מספרת לי סיפורים מהילדות ומעניקה לי עוד קצת מחוכמת חייך 😊 "את יודעת שכשהיית קטנה, בלינה המשותפת בקיבוץ, היינו צריכים לקחת אותך ב-16:00 מבית הילדים והגן והאחים הגדולים שלך מאוד רצו להוציא אותך, אבל אני אמרתי להם, אמא יש רק אחת, זה תפקיד שלי ❤️" וחייכת אלי.

אני זוכרת את עצמי כילדה קטנה, עומדת לידך, מסתכלת על הידיים שלך, כשאת שוטפת את הבית. במרכז הדלי היה הסמרטוט ואת היית תופסת אותו, מסובבת בתנועה אחת חזקה וכל המים היו יוצאים עד הטיפה האחרונה.

הסתכלתי עליך בהערצה. רציתי גם. ניסיתי לתפוס את הבד הרטוב, לסחוט בכל הכוח, אבל הידיים שלי היו קטנות מדי. הן לא הצליחו להקיף את הכול, לא הצליחו לייצר את העוצמה הזאת שלך ואת היית נראית לי כקוסמת 😊 חייכתי לרגע שאגדל ואוכל להיות כמוך.

כהגעתי לגיל העשרה ונסענו יחד לרופא לגב, אני זוכרת איך יצאנו משם כשגופי עטוף מכשיר העשוי מפלסטיק ומברזלים ואת, מהרגע הראשון, עודדת אותי ואמרת לי שיש לי עדיין את זכות הבחירה: לבחור להיות מסכנה ושירחמו עלי, או לבחור להיות כמו כולם ולעשות הכל.

וככה כבר בצעירותי, נטעת בי את האומץ להודות על הקיים, ללכת עם החלומות שלי ולהאמין שהשמיים הם לא הגבול עבורי.

שוחחנו שעות ארוכות בבית החולים ואת סיפרת לי עוד ועוד פנינים, כשאני נוצרת בליבי כל רגע מהזמן איכות המופלא הזה, מעריצה את העקשנות שלך לעצמאות, ליצירתיות ולהגשמת חלומות.

לרגעים אני הילדה הקטנה ולרגעים אני כמו אמא גאה 😊

אני מודה לך אמא אהובה שלנו על ההשראה שאת היית עבורי ועבורנו, לעוצמה נשית, אישה עצמאית, זקופת קומה, זכית בפרסים מטעם נעמת וידיעות אחרונות על פועלך ותמיד היית גם למען האחרים עם לב ענק ונתינה.

לצד היזמות ופריצות הדרך הרבות בחייך, גידלת עם אבא משפחה לתפארת, אפילו במסגרת הקיבוצית והלינה המשותפת, עדיין נתת את הטון האימהי ושמרת על המשפחתיות שלנו.

וידייך המופלאות, תופרות ומתקנות, ממציאות את הפטנטים הכי מדליקים שיש ומעצבות את התכשיטים הכי קסומים שיש. את אמא וסבתא מחבקת, מפנקת, אופטימית ושמחה.

התרגשנו יחד איתך לראות את רשימת החלומות שלך קורמת עור וגידים ואיך כל פעם סימנת וי גדול כשהצלחת להגשים עוד ועוד חלומות.

בשבת שבאתי לבקר אותך, כמה ימים לפני שהלכת לעולמך, שאלת אותי האם אני זוכרת כשהיית ילדה קטנה בלינה המשותפת, איך היינו נפרדות בלילה לפני השינה?

"כן" ענית, "היה לנו טקס של נשיקות, על המצח, על הלחיים, על הסנטר ועל האף". ואז, את נישקת אותי כמו פעם, לפי הסדר: על המצח, על הלחיים, על הסנטר ועל האף ונפרדת ממני. כמה ימים לאחר מכן כבר נפרדת לעולם שכולו טוב.

תודה עליך אימוש שלי, אוהבת אותך ומתגעגעת כל יום יותר ויותר, שלך, בתך גינת

מילות הודיה לזכר הורי האהובים,

אבי, יוסף בבאי, שהלך לעולמו בשנת תש"פ לפני שש שנים, ואמי עדי, ממנה נפרדנו בצער רב לפני כחודש.

ברצוני להודות על אהבתם החמה והעוטפת, על הדאגה והתמיכה שליוו את חיינו. להודות על סט הערכים שהנחילו לנו, ערכים שהתוו את חייהם והיום הם מצפן לדרכנו, ובכללם, הכבוד לאחר, חתירה לשלם ורדיפה אחר שלום.

במלאות 30 ללכתה של אמי

כתובים הסוקרים את חייה של אמי ניתן למצוא בהספד שהפקידה לפני מספר שנים, וביקשה שיקרא ביום לכתה. אכן בקשה זאת מילאנו, אולם, כדי שנוכל לזכור את אמא על שלל מעלותיה, גם אלו הנסתרות מהעין אך גלויות ללב רצייתי להוסיף לאירועי חייה גוון וצבע. לצד מהלכי חייה שפורטו, חשוב היה לי לנסות ולגשש אחר תמורות הנפש שליוו את מסע חייה המופלא של אמי.

בניסיון כתיבה זה הרגשתי שלצד אמי אני הוא זה שעובר מסע ארוך דרך שנותיה וברובד אחר רובד מעמיק את היכרותי איתה, ואולי אף מצליח כך להכיר טוב יותר את עצמי. במסע זה ניסיתי לגעת ברגעים חשובים שעיצבו את חייה, בניסיון לזקק תמורות ברוח וברגש.

התחלתי בבחינת "כור מחצבתה" דרך שנותיה הראשונות, עת נולדה להוריה בקיבוץ קריית ענבים, ובהבנת ההשלכות של היותה תינוקת במסגרת החינוך המשותף בקיבוץ של אותם שנים. בהמשך ביקשתי לגעת באווירת ימי ילדותה המוקדמת בשכונת כרם אברהם בירושלים, תקופה בה התנהלו החיים תחת מתח מלחמה ומצור. ניסיתי לרדת להבנת העוז ותחושת השליחות שהניעו אותה להצטרף לגרעין נח"ל שיועד לחזק את קיבוץ משאבי שדה, ולהגשים את חזונו של דוד בן גוריון ביישוב הארץ והפרחת המדבר.

למדתי את תחלופת מכתביה עם מדריך הגרעין, יוסף בבאי, שלימים תינשא לו. תקופה שבהמשכה הקימה משפחה, עסקה בגידול הילדים ובנתה בית משפחתי חם ומכיל. מנגד, ביקשתי ללמוד גם על התקופה שבאה אחריה, תקופה של פרידה אמיצה מאבי ויציאה למסע אישי של צמיחה, גילוי ומימוש. מסע שהתחיל בשינוי השם מתמר לעדי, המשיך בקורסים להעצמה אישית, וכל זאת לצד הירתמות לתפקידי מפתח בקיבוץ ותרומה לכלל.

בתקופה זו אמי השקיעה משאבים רבים בהגשמת חלומותיה, והשקיעה משאבים רבים בבניית ביתה ועיצובו לפי כול רצונותיה, אין פלא בדבר הצלחתה. עד סוף ימיה, בית זה, היה בית חם ורב-גוני, שתמיד פתוח ומקבל את כולם בחום. פתוח לבני המשפחה, פתוח לחברים אהובים, ופתוח לעוברי אורח שעם השנים קשרו קשרי לב עם אמי.

רגש רב חוויתי במסע זה, במיוחד במהלכים להתחקות אחר המצוקות והחסכים שליוו את אמי בחייה, ובמאמץ להבין אילו מהם פתרה בכוחותיה, ואילו הורישה לנו, בתקווה לא מודעת שאנו נמצא להם מזור. המסע הכיל גם רגשות התפעמות, כאשר הצלחתי לזהות תכונות של סקרנות מעשית ויצירתיות המאפיינות את מעשיה, והודיה על כך שהצלחה להעביר לנו תכונות אלו.

מאחר והמסע היה ארוך, וסיכומו על הדף נכתב בצפיפות לאורך מספר רב של עמודים, ובנוסף עולים בו סוגיות שאינני בטוח שאמי הייתה מבקשת לחשוף, אמנע מהצגת כל הכתוב, ואקפוץ היישר לפסקה המסכמת ולנקודת הסוף. ... קצרה היריעה ועת לסיכום ופרידה.

לאחר יממה קצרה ומעייפת בבית החולים, אמי בחרה לחזור לביתה בידיעה שזה הסוף, בהסכימה להיות אך ורק עם טיפול תומך. למגינת לבנו סוף זה מיהר להגיע, ומספר שעות לאחר ששבה לביתה הבנו כי אלו שעותיה האחרונות. ברגעיה האחרונים ישבתי ליד אמי ששכבה במיטתה, ובניסיון להביא מרגוע ולהקנות שלווה לנפש, ליטפתי את מצחה עד עת נשימתה האחרונה.

לאחר שהבנו כי הגיע עת זו, התכנסנו במטבח ביתה לטכס עצה כיצד לנהוג בהספדים ובלוויה ולהשלים בכבוד את מסעה האחרון. רוחי נרגעה לאחר שהסכמנו שהלוויה תתקיים באותו יום שעולה, מבלי לתת לתחזית הזועפת בדבר גשם, רוח ושיטפונות לעכב את מהלך הפרידה. החלטנו על טקס והספד במועדון לחבר, ולאחריו מסע לוויה צנוע לבית העלמין.

ואכן, כפי שחזו החזאים, כשעה לפני ההתכנסות רוח וגשם גדול החלו לשטוף את המדבר. ועל אף הקשיים, בהיערכות נכונה, ובעזרתם המבורכת של חברי הקיבוץ, כל המתוכנן התבצע. בדומה לנחישות רוחה של אמי, ולדרך שבה ניהלה דברים, על אף מזג האוויר הסוער, ועל אף צוק העיתים של סכנת טילים מאיראן, קיימנו את ההספד, ליוונו את אמי לבית העלמין, והכול בהתאם למתוכנן.

על קבר אמי, בחולצתי נתתי קרע, ובעת שארונה מכוסה בעפר המדבר שאליו היא נאספת, אמרנו אחי ואני קדיש. שלל אירועים אלו של הספדים וקבורה התנהלו תחת גשם המרווה את אדמת המדבר.

אומנם אווירה זו של עשייה דחופה תחת אילוצי השעה לא הותירה בי הרבה שהות להתחבר לרגשותיי, ולבחון את הלב בחפשו אישור כי אנו פועלים נכון. אך אם היו ספקות, רגע לאחר כיסוי הארון הם נמוגו, כאשר מבעד לענני הגשם לפתע הבזיקו קרני השמש, וקשת כפולה עזת גוון נפרשה בין אופק לאופק. בקשת מופלאה זו, ובעיתוי שבו הופיעה, ראיתי אות ואישור למעשינו. ראיתי בה סימן מאמי, כי עושה היא את מסעה ברוח שלווה, כאשר היא שלמה עם עברה, מאשרת את ההווה, ובוטחת בדרך העתיד.

במהלך ימי השבעה למדתי נחמה גדולה על כך שאמי הלכה לעולמה מבלי לחוות סבל, מבלי לאבד את עצמאות הגוף, וחשוב מכך, שעד יומה האחרון הייתה בהכרה צלולה. אני בטוח כי אושר רב וסיפוק מלווים את רוחה על כך ששעותיה האחרונות היו בביתה, כשהיא מוקפת בילדיה ונכדיה, מוקפת באנשים שאותם היא אוהבת ואוהבים אותה, ובחברי קיבוץ המוקירים את מקומה בקהילה ומלווים את דרכה האחרונה.

מבן אוהב, דותן

סבתא עדי שלנו המיוחדת,

מאד מוזר לכתוב לך מילים אחרונות, אבל הפתעת אותנו, ובמהירות ובקלאס שאופייניים לך, החלטת שהגיע הזמן. בחרנו להקריא חלק מברכת הנכדים שכתבנו ליום הולדת 80 שחגגנו לך רק לפני שנתיים- המילים האלו מתמצות ולו במעט את החיים המלאים שהיו לנו לצידך ויעזרו לנו לתאר איך זה להיות הנכדים הגאים של סבתא עדי- אז סבתא שלנו מלכת הפטנטים וההמצאות, שכולנו גדלנו אצלך על ספגטי ברוטב עגבניות.

תמיד שמחת לארח אותנו בחופשת הקיץ, או בכל ימות השנה ובכל חג בילדותינו, נהגת להביא שקית ממתקים מתנה, מזל שלאורך השנים התקדמנו למזומנים, בהחלט החלטה נבונה! בכל חג פורים תפרת לנו תחפושות בהשקעה מרובה, ותמיד נכחת ברגעינו החשובים, תמכת והיית קשובה.

למדנו ממך תכונות רבות: נחישות, יצירתיות, אופטימיות ודבקות במטרה וגם כמובן תמיד לדייק ולהיות בבקרה! שעות בילינו יחד בפתירת תשבצים, סודוקו ותפוזרות ואת תמיד נתת את כל ההברקות! היית ותמיד תהיי עוגן מרכזי ומהותי בחיים של כולנו.

תודה על ילדות נפלאה, מלאה בחוויות וחופש, תמיד היווית עבורנו השראה לעצמאות והגשמה עצמית. תודה על כל הרגעים המיוחדים עם המשפחה, חופשות משותפות, וסתם רגעים של ביחד, אותם ננצור נזכור ונשמור לתמיד. בזכותך אנחנו משפחה מלוכדת ואוהבת ובזכותך גם תמיד נישאר ככה. אגרוף חזק חזק.

אנחנו יודעים שהיו לך חיים מלאים ועשירים, מלאי עשייה יצירה, אומנות ולמידה, בקהילה חמה ותומכת שכל כך אהבת ונמצאת גם כאן לחלוק לך כבוד אחרון.

**אנחנו אוהבים אותך,
נוחי על משכבך בשלום סבתוש
כבר מתגעגעים ❤️
הנכדים: הגר, אורי, מור, שי,
עמרי, נועם, זיו, עידו והדר**

כמה רגעים מיוחדים היו לנו ביחד סבתא..

בשנים האחרונות זה קצת התמעט, אבל אני כל כך נהייתי איתך והערכת אותך.

זמני איכות שמלאים באומנות ויצירתיות. היה תענוג והשראה לראות איך בפשטות מדהימה יצרת מהדברים הכי קטנים אוצרות. ואני מרגיש שהנחלת אצלי את האהבה הזאת, כמו גם את האגרנות החיננית הזאת שלך. שבאמת לא משנה מה כל בן אדם, בכל מצב נתון היה צריך, היה אפשר למצוא את זה אצלך בבית. ואיזה בית זה, איך אהבת את הבית הזה. בית שהיית מברכת לשלום כל פעם כשנכנסת ויצאת כאילו הוא חבר נאמן, ואנחנו גם, בהשראתך.

עם הריח המתוק והנוסטלגי של הסוכרייה הסגולה מתוך החבילה שתמיד דאגת שתהיה במגירה, כשהיינו ילדים, המגירה שמתחת למגירה הקדושה עם הציוד לתפירה ולתכשיטנות, שלאחר מכן הועבר פשוט להיות מסודר על השולחן, כי כל כך אהבת ליצור איתו שפשוט כבר לא היה טעם להכניס ולהוציא אותו כל הזמן מהמגירה.

ובזמן שאת יוצרת, כשהפעמון האייקוני מצלצל, תמיד, בשאגת - "פתוווווח" היה אפשר להבין שכולם רצויים אצלך, תמיד, גם אני, שכבר מגיל מאוד צעיר הייתי בן בית אצלך, כשהייתי בורח ומאמין שאף אחד לא יודע שאני אצלך. גם אם זה לא היה נכון... היית דואגת להגיד לי שקנית מיטה מתקפלת חדשה, כזאת שאני אוכל לישון עליה, או מציעה לי שתכניני לי משהו לאכול, למרות שידענו תמיד שלבשל זו לא האהבה או ההרגל הכי גדולים שלך (נשים בצד את המקרוני המפורסם שלך שכל כך אהבנו, ונהנינו ממנו בערך בתדירות של ליקוי חמה) וזה היה עושה לי תחושה כל כך טובה.

ולקום בבוקר שאחרי - בקיבוץ, הקיבוץ שאת כל כך אוהבת ותאהבי תמיד אני בטוח! איך היית מחוברת פה למקום ולאנשים. לראות אותך במשך שנים בחדר האוכל, כשאני מגיע, וגם כשאני לא, אפשר לדעת שאת כנראה יושבת במקום הקבוע, שמאפשר לך לראות את כל האנשים שאת כל כך אוהבת, לדבר ולצחוק ואולי גם לתת איזה ביקורת קטנה על התיבול, כשצריך.

אני יודע שבתקופה האחרונה, היה לך מאוד קשה, שמפאת מגבלות המצב ואילוצים נוספים, לפעמים נמנע ממך המפגש עם האנשים והקהילה. יצא לנו לדבר על זה הרבה וממש הרגשתי שזה כואב לך והבנתי את זה מאוד. אני כל כך בטוח שהחיוך והמילה שלך גם היו חסרים לאנשים שרגילים לראות אותך יום יום. אני מקווה שזה לא סדק אצלך את האופטימיות ששאפת תמיד לשמר ולטפח.

איזו אישה מיוחדת...

תדעי שאני לא מפסיק לשמוע פה בשבילי הקיבוץ כמה אנשים ראו בך ככזו.

וכמה זה לא נתפס שעכשיו את תחסרי פה בנוף.

**אוהב אותך מאוד סבתא.
שלך עמרי**

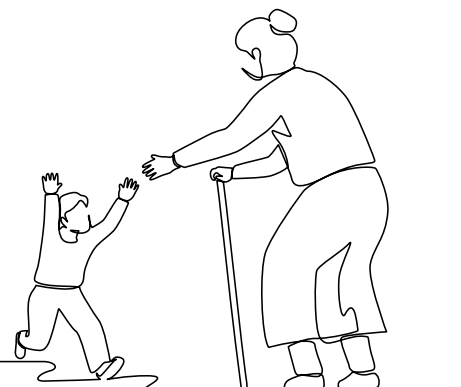
לסבתא עדי היה כישרון לגרום לכל אחד ואחת להרגיש בבית, אהובים ושייכים. הלב שלה היה מרחב אינסופי והיא דאגה שלכולם יהיה מקום, בלי הרבה מאמץ. הבית של סבתא תמיד היה פתוח, והיא תמיד חיכתה לנו בזרועות פתוחות. לרוב הייתי מוצאת אותה יושבת בכיסא שלה, מכינה תכשיט, או פותרת תשחץ. כשהיינו יושבות יחד, היא היתה משתפת אותי בהגיג שכתבה, או במסקנה שלמדה על החיים. סבתא ידעה לדייק את האמונות והעקרונות שלה בכתב. היא השאירה לנו אותן בצורת פתקים על המקרר, על הדלת, ובין אלבומים ומחברות.

בכל ביקור בקיבוץ, סבתא דאגה שיהיה לנו מקום בשולחן הקדמי מימין בחדר האוכל, יחד עם כל החברים והחברות שלה. היא דאגה לערוך היכרות בינינו לבין כל מי שפגשנו בין השולחנות. אחרי האוכל, היינו עוברים בכלבו לקינוח, ומשם לסיבוב בחנות של יעל. הכי אהבתי את החיוך הקורן על פניה כשהיינו כולנו יחד, השבט שלה. סבתא אהבה את הרגעים האלה כל כך, והנחילה לנו את חשיבות המשפחתיות.

סבתוש, אני מודה על כך שהספקנו להגיד לך עוד פעם אחת שאנחנו אוהבים אותך. וידאת שנזכור אותך בדיוק כפי שהיית. מלאת חיים ועשייה, מוקפת בחברה טובה ובקהילה שכל כך אהבת, עם ראש מלא יצירה וידיים שתמיד בוראות דברים חדשים. היום הבית שלך, שאמנם כל כך חסר אותך, מלא בצבעים ובאמונות שהם הכי את.

לי נותר להודות לך על 24 שנים שבהן היית הסבתא שלי. תודה שהבנת אותי בלי מילים, ידעת מתי לשאול לשלומי ומתי לתת חיבוק או נשיקה. אינטואיציה של סבתות. תודה שהבית שלך היה לנו לבית. השבילים והמדרכות במשאבי שדה הם גם נוף הילדות של כולנו. תודה על עצה טובה ועל כל תובנה שחלקת איתי. אני שמחה על כל ניצחון משותף שלנו על תשחץ ביום רגיל ולא חשוב. תודה שהיית שם וליווית אותנו באבני דרך לאורך החיים. אני לוקחת איתי את הסיפורים שסיפרת לנו על חיך, שואבת השראה מכל פריצת דרך שלך, וגאה בך כל כך.

מתגעגעת,
נועם שלך

עדי יקרה,

קשה לי לעמוד כאן ולהאמין שאת אינך, הלכת מאיתנו בפתאומיות, והשארת חלל גדול בלב. נפגשנו בנסיבות בלתי צפויות, אך מהרגע הראשון נוצר בינינו חיבור מיוחד. היתה זו אהבה ממבט ראשון - חיבור של נשמות שמזהות זו את זו. כבר באותו מפגש סיפרת לי על חייך, על השנים הרבות של עשייה, על הדרך, על האנשים ועל כל מה שבנית וטיפחת.

דיברת בגאווה על פעילותך בשילוב האזורי, על התרומה שלך לקהילה, ועל המשמעות שמצאת בעשייה הזו.

שיתפת אותי גם בסרט שבו את מככבת - רגע קטן שתפס עולם שלם על מי שאת: אישה מלאת חיים, נוכחות ואור. סיפרת בגאווה גדולה על משפחתך המקסימה והמאוחדת - אהבה שהיתה עבורך עוגן ומשמעות עמוקה.

עולמך היה רחב ועשיר. תחום התכשיטנות היה רק אחד הביטויים ליצירתיות שלך - ידייך יצרו יופי, אבל הלב שלך הוא שיצר את הקשר, את הנתינה, את ההשראה. בכל מה שנגעת בו, היתה חתימה אישית, עומק ואהבה אמיתית.

השארת אחרייך לא רק זיכרונות, אלא גם תחושה - תחושה של אדם מיוחד, של אישה שהיתה בה נדיבות, חכמה ושמחת חיים.

אני מודה על הזכות שנפלה בחלקי להכיר אותך, גם אם לזמן קצר מדי. יש אנשים שנכנסים לחיינו לרגע - ומשאירים בהם חותם לנצח. את אחת מהם.

נוחי על משכבך בשלום.

תישארי איתי בלב, בזיכרון ובכל אותם רגעים קטנים של יופי שידעת ליצור.

יהי זכרך ברוך.

אוהבת המון.

מזליקה סויד

ניר יצחק - משאבי שדה.

היום נשבר לי הלב. "אמא קיבוץ שלי" מתה אתמול בלילה.

כשגרתי בקיבוץ משאבי שדה בנגב בשנה הראשונה שלי בישראל, עדי בבאי פתחה את ליבה ואת ביתה בפני. היא קיבלה אותי למשפחה, התיידדתי עם כל חמשת ילדיה, חלקם גרו בקיבוץ ואחרים, שגרו במקומות אחרים. ראיתי את כל הנכדים שלה גדלים מילדים קטנים לבני נוער ולמבוגרים צעירים לאורך השנים.

בכל פעם שחזרתי לקיבוץ לסוף שבוע, והיו הרבה כאלה לאורך השנים, היא הייתה מתעקשת שאשאר איתה, היא התייחסה אליי כמו אל אחד מילדיה. לצערי, לא חזרתי לבקר מאז ה-7 באוקטובר, אבל דיברתי איתה מדי פעם רק כדי לשמוע מה שלומה.

קיוויתי שאוכל לראות אותה עם כמה מבני משפחה ביום ההולדת שלי השנה (27 בפברואר), שאותו תכננתי לחגוג בתל אביב, אבל היא אמרה לי שהיא שברירית מידי מכדי לנסוע. חשבתי לעצמי שאני ממש חייבת לבקר אותה בהקדם האפשרי. יום אחרי יום ההולדת שלי פרצה המלחמה עם איראן והנסיעה לקיבוץ נהייתה מסוכנת מדי אז חשבתי לחכות עד שייגמר.

הבוקר התעוררתי לשיחה מחברה שאמרה לי שהיא איננה. לא יכולתי לעצור את הדמעות ומאז, בזמן שאני יושבת בבית או באזעקות והריצה למקלט, חשבתי עליה והרגשתי את הדמעות חוזרות מספר פעמים.

הלוויה שלה תהיה אחר הצהריים ולמרבה הצער, אצטרך לפספס אותה כי מסוכן מדי להיות בכבישים כרגע (לוקח בערך שעתיים להגיע). אבל אני אחשוב עליה אחר הצהריים ובמשך השבוע הבא במהלך השבעה, אחשוב על איך היא גרמה לי להרגיש שיש לי בית אצלה, שאני אהובה בו. חושבת על איך היא פינקה אותי בכל פעם שביקרתי, כמה היא אהבה שאני בסביבה וכמה אהבתי להיות איתה ועם משפחתה. חושבת על זה שלא ראיתי אותה הרבה יותר מדי זמן, כי לא הגעתי לקיבוץ לעתים קרובות יותר בשנים האחרונות.

אני אתגעגע אליך עדי ותמיד אזכור אותך.
ותמיד יהיה לך מקום מיוחד בלב שלי.

יהי זכרך ברוך למשפחתך ולכל אוהבין, והיו רבים כולל אותי.
נוחי על משכבך בשלום,
אמא קיבוץ יקרה שלי.

**שולחת אהבה, חיבוקים ותנחומים
לילדיה ונכדיה.
דרל אגנל**

התמונה מיום ההולדת שלי לפני כמה שנים כשהיא והבן שלה, הצטרפו אלי לחגוג.

הערכת וואהבתי את עדי בבאי בזכות החשיבה היצירתית שלה והחשיבה "מחוץ למסגרת". נתקלתי באופן אישי בהרבה מקרים בהם זה בא לידי ביטוי.

פעם ראשונה שנתקלתי בזה, זה היה לפני הרבה שנים, שבקבוץ עוד היה סידור עבודה וכל ערב הסדרן היה משבץ עובדים למקומות השונים לפי הצורך. ניסיתי לעצב גיליון נייר שירכז את כל הצרכים והאפשרויות. די הסתבכתי עד שעדי צצה לעזרתי ועיצבנו גיליון ששימש את ה"סידור" במשך שנים. גם לוח המודעות הגדול בכניסה לכלבו הוא יוזמה של עדי, שהבינה, לפני רבים, שהמרכז הקיבוצי עובר מחדר האוכל לכלבו.

אפשר לראות גם בשינוי השם חשיבה (וגם תעוזה) של בחינת דרך ושינוי שלה.

כשבועיים לפני שנפטרה נפגשנו בארוחת צהרים ויצא לי להזכיר שהארנק שלי נקרע אבל הוא מתאים לי ולא מצאתי אחר. עדי ישר אמרה: תבוא אלי, יש לי דבק מיוחד לזה. כמובן שבאתי. מצאתי בית ושולחן מלא ביצירות ובחומרי יצירה שונים, ושינוי שקענו בעבודת התיקון.

אם נפשפש בזיכרון נמצא בוודאי עוד מקרים רבים בהם, אני או אחרים, נתקלנו. יתכן ולפעמים היו כאלה שראו בזה ניג'וס או סתם בלבול מח אבל בעיני זה תמיד היה שווה מחשבה ובדיקה. למעשה מחשבה כזו היא תמיד תורמת ומוסיפה ועכשיו תחסר בחצרנו.

**יהיי זכרה ברוך
אילן בן טל**

עדי אשר הכרתי,

יום שלישי בוקר, יומי הקבוע לבקר את עדי. מוצאת את עדי תמיד חורזת חרוזים לצמיד, על היד ועדי לצואר. זכיתי לקבל ממנה עשרות עדיים, לבתי לנכדותי ולי עצמי. ולפי בקשתה של נכדתי צמיד דמוי כסף אותו הכינה כמה ימים לפני מותה.

לא רק אני זכיתי אלא כל החפץ בישוב ומחוץ לו קיבל את מעשה ידיה במתנה. קראתי לה ידי זהב. מוכנה לתקן כל גרב ובגד. וכל חפץ זרוק להחזירו מתוקן ושמיש. הסטוריה רבת הישגים היו ימי חייה. והיתה גאה להזכיר אותה. בכל מקום עבודה דאגה להשאיר הוראות מסודרות לבאים אחריה. יש לי רגישות לצואר חשוף. עדי סרגה לי כ-6 צעיפים בצבעים שונים לכיסוי הצואר. ראיתי את משפחתה שליוותה אותה בכל ימי מחלתה. מסורה לתפארת. ועדי אמנם השאירה צוואה שכל כספיה מיועדים לחיזוק המשפחה.

טובה אבריאל.

הכרתי את עדי לראשונה כשהיא הייתה בת 17 והגיעה לקיבוץ. במהלך השנים ביקרתי אותה ואת יוסי בביתם, תמיד כיבדו אותי בשתיית תה כהה ומר, היה נעים לבקר אצלם. בשנים האחרונות לפני שחלתה, היינו נפגשות לעיתים קרובות בביתה, תמיד היתה עסוקה ואהבה לארח ולתת מתנות -תכשיטים שעשתה. כשקצת נחלשה, היינו נפגשות מידי פעם בחדר אוכל, וגם בכל יום הייתי מתקשרת אליה אחר הצהריים.

תמיד התעסקה באומנות, אם זה בצורפות, או בחרוזים. היתה מכינה שרשראות וצמידים, תיקנה שרשראות שנקרעו, למי שהיה צריך, וסרגה גם צעיפים. היה לה לב טוב ורחב. הבית שלה היה מלא ביצירות שהכינה ותמיד היו לה כל מיני פטנטים מיוחדים כדי לפתור בעיות. לדוגמא, אני זוכרת שכאשר יותם ואפרת היו תינוקות, (היה ביניהם הפרש של שנה). מאחר שיוסי היה בלימודים והיה לה קשה להרים אותם ביחד לבד. אז היא בנתה בעצמה עגלה שבה יכלה לקחת את שניהם.

תמיד היתה מתחפשת בפורים בתחפושת מיוחדות. היתה מכינה לילדיה תחפושות מדהימות. בכלל היתה מאד מעורבת בחיים התרבותיים. ותמיד שמחתי לפגוש אותה בארועים אלו.

היא מאד חסרה לי. כל פעם שאני עוברת ליד ביתה נהייה לי עצוב.

אהבתי אותך עדי
מרגלית סיקרון

עדי

יש נשים שהנוכחות שלהן היא הצהרה של יופי.

עדי בבאי ז"ל הייתה כזו - אישה שתמיד הקפידה על הופעה נאה, שהאסתטיקה הייתה עבורה דרך חיים, ושמבט אחד בה הספיק כדי לראות הערכתה לכל מה שיפה ומסודר. היא הבינה את הסוד של איך הדברים בנויים, ואיך צריך לתפור אותם נכון ואיך לגרום להם להחזיק מעמד. החיים שלה היו מלאכת מחשבת של חיבורים. בידיים מיומנות ובעין חדה לאסתטיקה, היא ידעה לקחת חוט ומחט ולהפוך בד פשוט לבגד מלא חן, או להחזיר לחיים בגד שנפרם.

המסירות שלה באה לידי ביטוי בכל תיקון קטן שעשתה עבור אחרים. היא היתה מאד מסודרת ולשמור דברים ואהבה לפתור סודוקו.

היא ניחנה בטוב לב לאנשים. תמיד דאגה למשפחה, שלא יחסר דבר, שהכל יהיה במקום, ושכולם יהיו מאוחדים.

זיכרונה לברכה
ורד נורי

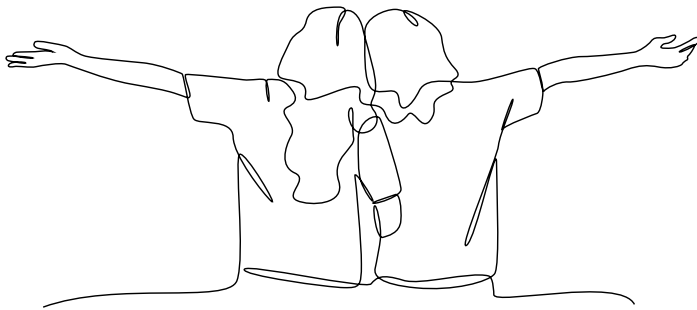

לתמי ולי הכרות רבת שנים. שתינו נולדנו גדלנו בירושלים, וגרנו בשכנות קרובה.

תמי הייתה חברתה הטובה של שולה אחותי הגדולה. בזכות זה בלינו המון ביחד. היא ואחותי התגייסו לצבא, ותמי הגיעה למשאבי שדה במסגרת גרעין רותם א'. באחד הביקורים שלה בירושלים, היא הציעה לי להצטרף לגרעין רותם ב' וכך עשיתי. בזכותה של תמי אני במשאבי שדה, שהפך להיות ביתי עד עצם היום הזה.

שתינו הקמנו פה משפחה, בשנים הראשונות גרנו בשכנות, עם השנים קצת התרחקנו. כל אחת בנתה את חייה בדרכה. אבל תמיד הייתה שמורה אצלנו פינה חמה בלב אחת לרעותה.

אוהבים ותמיד נזכור
משפחת זיו המורחבת

תודה

מודים לך מינו (שינדו) שטיפלת באמא במשך 15 חודשים כאילו היתה אימך. היית קשובה ומסורה. היית לה לאוזן קשבת ולב אוהב, וכמו שאמא אמרה - היית המלאך שלה.

מודים לצוות המרפאה, הגיל השלישי וכל מי שעטף את אמא וסייע לנו בטיפול שלה בשנים האחרונות. על כך שהייתם קשובים לה ולנו. על שנתתם לה ולנו את התחושה שניתן לשאול ולבקש עזרה.

תודה לכל החברות של אמא, שליוויתן אותה בשנים האחרונות והייתן לה לחברה - הן בביתה והן מחוצה לו.

תודה לכל קהילת משאבי שדה, הבית של משפחת בבאי.
על שעטפתם את אמא
ואיפשרתם לחייה להיות משמעותיים כל כך.

משפחת בבאי

הבית שלי

ישבתי וחשבתי מהו המושג "בית"?
שאלתי חברים, נכנסתי לאינטרנט וחיפשתי ב"גוגל" ואכן מצאתי ובחרתי כמה מושגים שמביעים את הרגשתי.

בית הוא קירות תקרה ומה שביניהם ובתוכם. עיצוב החללים הנשמה והתוכן שיוצקים לתוכו הדיירים.
בית הוא המקום שמרגישים בו הכי טבעי, מקום שנעים ונח לגור בו.
בית הוא דבר פיזי שמספק קור, או חום. הוא מקום של משפחה, ריחות, טעמים, תמונות וזיכרונות.
בית הוא מרחב קיומי בין האדם לבין העולם. חוסר בית - תחושת ניכור.
בית הוא בועה שקופה לעצמנו. המשפט - "הראה לי את ביתך ואומר לך מי אתה".
בית זו תחושה שמייצרים, ולאחר מכן חיים אותה כהרגל. החזרה אל המקום ולו בתודעה הופכת אותו לבית.

בהקשר למושגים אלו ניסיתי לתאר את הבית שלי:
לי יש בית שהחיים בו הם בשני מעגלים.
מעגל אחד - ביתי ומה שבתוכו וגינתי המלבלבת.
מעגל נוסף הוא - הקיבוץ והקהילה שבו. מקום שאני שייכת אליו ואני חלק ממנו.

התחושה של הקימה בבוקר, היציאה למרפסת להשקיף על הנוף שסביבי, על אוסף העצים בגווני הירוק למיניהם, על הפריחות בצבעים שונים, לשמוע את ציוץ הציפורים.

זו הרגשה של בית חי והומה. למצוא את העיתון, כי חנה כבר שנים מתמידה בחלוקתו. אבוא למרפאה, אמצא אוזן קשבת וצוות מקסים. אבוא לכל-בו ואפגוש צוות סבלני שתמיד מוכן לעזור. להגיע לחדר האוכל לחוש את הריח המיוחד שלו, לפגוש את סימונה וצוות העובדים המסורים. למצוא את לוח המודעות והמידע שעליו. לשבת לאכול ליד החברים הקבועים. להיכנס למחסן הבגדים ולפגוש את צוות העובדות, למתפרה שעוזרת בתיקונים במידת הצורך, למצוא את יפה המזכירה שתמיד אוזנה קשבת ומוכנה לעזור. בהנהלת חשבונות לפגוש את הצוות, ולנעמי שמשדלת לתת מענה לברורים. ליהנות מבריכת השחייה, מהספרייה, לפגוש את עובדי ענפי העזר שתמיד ממהרים, לפגוש על המדרכה את החברים, לראות את הנוי ביופיו, את הירוק שהוא לא מובן מאליו אלמלא ההשקעה של עובדי הנוי.

אלה הדברים שמזכים אותי בריחות, טעמים, תמונות וזיכרונות ושנותנים לי את תחושת הבית.
יחד עם זאת, אני מתגעגעת לארוחות ערב שבהן פגשתי את החברים, ערבי התרבות, שאני מכירה, הולכים וגוועים. אנחנו בעולם משתנה ועימו הצרכים משתנים. חסרה לי הרגשת היחד שכבר כמעט ולא קיימת...

**למרות כל אלה, לאן שאסע לתקופה קצרה או ארוכה,
אחזור בגעגועים ואהבה לביתי משאבי שדה.**

עדי בבאי

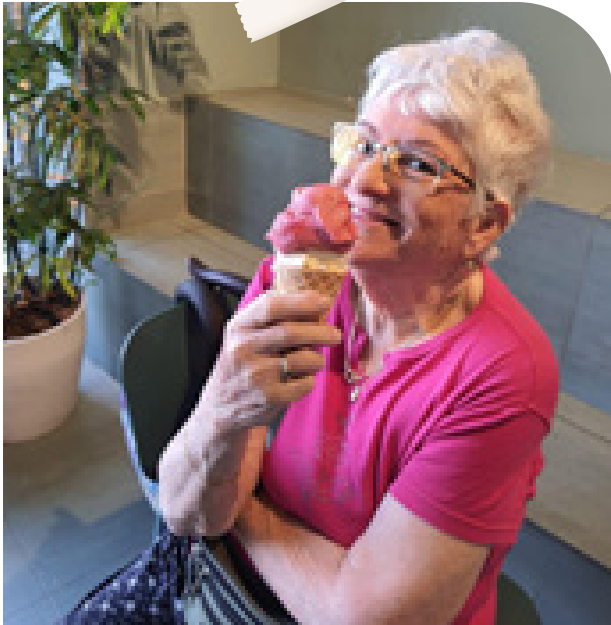
לאמא היו ידי זהב והיא עסקה בכל מכל כל והייתה מוקד עלייה לרגל, לכל חברי הקהילה מזקן ועד טף. מי לתפירת תחפושות, מי לתיקון בגד, מי לתיקון צמיד ועוד ועוד.

אמא אהבה מאוד להכין תכשיטים וגם לחלק אותם ולתקן תכשיטים שהביאו לה.

אושר/ עוזי חיטמן

לפעמים זה נדמה לי שהאושר
הולך ברחוב המקביל
וצריך ללכת ולקחת אותו
ולפעמים זה נדמה לי
שהאושר גר בבית ממול
וצריך לעבור ולגור איתו

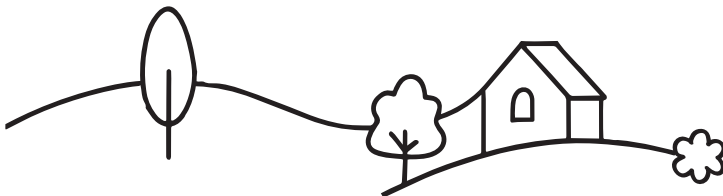
לפעמים זה נדמה לי שהאושר
קם ביום אחר
וצריך לחלום ולקום איתו
ולפעמים זה נדמה לי שהאושר
שר בלב נסתר
וצריך לקלוט ולשיר אותו

אושר אושר
תגיד כבר אושר
אתה פה או שם
אני הולך אליך לקחת אותך
ואתה נעלם.

וכשהלכתי ועברתי לרחוב המקביל
ואל הבית ממול
וקמתי ביום אחר בבית זר
אז ראיתי גם שם שהאושר מוביל
אל מה שממול
אל המקום שבו אני הייתי כבר

לא ברחוב אחר ולא בבית זר
לא ביום אחר ולא בלב נסתר
האושר בתוכי הוא גר.

סימן

הלכת
 רחוק
 מידי
 כאילו
 השמיים
 קראו
 כאילו
 האדמה
 פעה
 פיה
 וקשת
 זרחה
 בצבעים
 שאהבת

אפרת ש.

“אני באה אלייך אמא אדמה
 חבקיני ואמציני,
 השארתי מאחוריי
 משפחה אוהבת ומבורכת
 אהבות וזיכרונות...”
 אמא עדי

תמונת הקבר עם הכיתוב שמצאנו בין הפתקים של אמא והנצחנו על קברה